

pesme

3.

Pesme nesračunljive
 Opasnonoge
 Smrtolike
 Voštanogrozne
 Pesme od kostiju
 Pesme od crnih mrtvaca
 Od dece bogaljaste
 Od staraca umirućih
 Od golih njiva
 Pesme
 Teške

4.

Pesme isprobadane
 Išibane
 Presuđene
 Osuđene
 Osuđnjene
 Nužne
 Ispravne
 Ljudske
 Neizbežne pesme

5.

Pesme plavokrvne
 Lovoraste
 Podvezičaste
 Sa biserom na uvcu
 Sa rodoslovom na grbači
 Sa pedigreom na repu
 Sa zlatnom grivnom na
 Salu ispod lakta
 Našminkane lažnom patinom
 Rađaju se matore iz
 Starih
 Nevinih knjiga
 Stasaju u ograđenom
 Gospodskom parku
 Kraj ubilačkog šarenog
 Vodokoka što lije
 Lije
 Lije
 Lije
 Lije
 Lije
 Lije
 Lije vodu i vodu i
 Vodu

6.

Pesme nebesne
 Svetlosne
 Zvezdočele
 Pesme leteće
 Svetleće
 Strmenene pesme
 Sunovratne
 U vis padajuće
 Samosmrtne
 Pesme hrabre
 Nemironosne
 Uzdanice
 Svetonosnice
 Velike pesme.

1.

Pesme pesme pesme pesme pesme
 Crne pesme
 Bele
 Žute
 Zelene
 Plave
 Rumene
 Bezbojne pesme
 Dugobojne
 Čudobojne
 Nezamislive
 Pesme

2.

Pesme razumne pesme što
 Navezu izvezu
 Svet
 Šarene
 Mirišljave
 Sjajkaste

rembo i verlen

artur rembo

MOJA LUTNJA

— fantazija —

Lutah, s rukama u džepovima šupljim;
 moj ogrtač postajaše stvarnost druga;
 sam pod nebom, Muzo! i bejah ti sluga;
 oh! oh! kako htjedoh da sanjam i ljubim!

S rupom behu moje zadnje pantalone.
 — Palčić sanjar, putem bacao sam redom

rime. Moja krčma beše pod Medvedom.
 — Nebeske su zvezde meni bile sklone.

I slušah im pesmu, sedeći kraj staza,
 u noć septembarsku dok kapljice mraza
 padahu mi čelom, kao tečnost vrsna;

il', rimujuć usred fantastičnih tama,
 kao preko lutnje, trzahu po pertlama
 cipela mi bolnih, od peta do prsa!

SANJAMO ZA ZIMU

Njoj

Zimi, uzećemo mali crven kupe
 gde uzglavlja su plava.
 Biće lepo. Gnezdo za lude poljupce
 u svakom kutu spava.

Zadremaćeš, da ne vidiš, iza stakla,
 kad noćna sen se zgrne,
 sva ta čudovišta podla, nakot pakla,
 i vukove crne.

Zatim osetićeš da te obraz draška ...
 Celov će ti preći, kao buba vraška,
 vratom što se pog'o ...

Reći ćeš mi: »Traži!« naslonivši glavu,
 — i mi tražićemo tu bubu šašavu
 — što putuje mnogo ...

U vozu, 7 oktobra 70.

SPAVAČ U DOLU

To je kut zeleni kuda reka prodre
 luckasto kačeći po travama dronjke
 srebrne; gde sunce, sa planine gorde,
 sja: to dol je mali pun svežine zvonke.

Mlad vojnik, gologlav, razjapljenih usta,
 i sa mokrim biljem okolo potiljka,
 spava; nad njim oblak, pod njim trava gusta,
 bled na svom ležaju kojim svetlo šiklja.

S nogama u zelju spi. Osmehnut kao
 u vrućici dete, tu je u san pao:
 prirodo, zibaj ga toplo: on se stresa.

Mirisu mu nozdre ne draže srsima;
 on spava na suncu s rukom na prsima
 mirnim. Dve crvene rupe ima zdesna.

ZABORAVLJENI NAPEV

Klavir koji dira jedna ruka bona
sija kroz suton prepun crvenila,
a glavni napev, tih i ljupkog tona
ponesen létom laganoga krila,
oprezno kruži, lakši nego svila,
sobom gde dugo mirisaše Ona.

Šta želi ova iznenadna zipka
koja san nosi mome jadnom biću?
I zašto mene, blaga Pesmo gipka,
tvoj neodlučni mili refren pipka
što će izdahnut hrleć ka vrtiću
kroz prozor u kom leluja se čipka?

SENTIMENTALNA ŠETNJA

Predvečerje rasu zrakove poslednje
i vetar zanjih sve lopoče blede;
veliki lopoči koje trska dirne
žalosno sijahu iznad vode mirne.
Ja tumarah saman, šecuć ranu svoju
duž jezera tamnog i po perivoju
gde nejasna magla otpoče da vaja
grdnu mlečnu avet prepunu očaja
i čiji plač prenu glas divljih pataka
što krilima staše da biju iz mraka
u tom perivoju gde tumarah saman
šecuć ranu svoju; i kao plašt taman
noć duboka poče utapat poslednje
zrakove večernje u talase blede
i lopoče, koje trska katkad dirne,
ogrōmne lopoče iznad vode mirne.

MESEČINA

Vaša je duša pejzaž kojim sporo
idu često maske šarene bez broja,
svirajući na lutnji i plešuć i skoro
tužne pod odelom punih čudnih boja.

I slaveći tako sve tiho u molu
pobedničku ljubav i životne bune,
one kao da se predaju svom bolu,
a pesma se sleva sa blistanjem lune,

s čistim zrakom lune prelepe i sive
što čini da ptice spavaju u tršću
i da vodokoci sred noći ožive,
po mramoru hladnom da jecaje pršću.

Preveo
Kolja Mićević

miris jeseni

SEPTEMBAR

Septembar opet gleda u naše dveri
kroz zavesu od zlatnog lišća. Let

njegov, u nameri jasnoj, smeri
početku samom. Jara gubi zalet

što ga je još od leta davnog
pod okriljem čuvala kao cvet

čije latice, obrisi žića tavnog,
zaboravljene sada napuštaju svet

PROĐE LETO

Prođe leto! kô nevidljivom rukom
presadeno u neki drugi predeo

planete. Ponekad, snažnim zvukom,
nebo jesen najavi. O, zar je vredeo

kratki (duboki) zanos letom? Taj
usklik, mišljasmu, trajaće večno

ali sad doznajemo: sve gubi sjaj
i svaki trenutak živi u nama oprečno

MIRIS JESENI

Kaplju gusti mirisi jeseni
po preobilju koje sve više
ljubi težinu bogatog zrenja
u svemu. Priroda sve promeni
u plod i cvast. O, u svemu diše
moć kojom zapoveda i menja.

PALETA JESENI

Jesen, ogromnim korakom (kao
zaneti slikar), gazi kroz vreme
noseći, pod pazuhom, paletu
prepunu boja. O, niko nije dao,
kao jesen, tako slatko breme
i lepši pozdrav minulom letu.

DOISTA JESEN

Doista jesen, moja draga,
prolazi (dodirujući nas!)
dok udišemo budućeg voća
prisutnost svu. Bez traga
zalazimo u nju. Oko nas
mir. Nestaje naša punoća!

Ljubav

LUTKE

Iz epruvete prohoda
smrt

Zaptivač uze zrak

U sluhu postadosmo
rak

Stidno za trave

Razgrnuh pepeo kuće
i pronađoh materiju
lutke

ČEŽNJA ZA MLAZOM

Zasvijetli u tajni
Nastani se u sluhu

Oči u oluji
oblik u varci
Živi suluda sreća
samoće

Od kako znam
putuješ
između osmijeha
i smrti

LJUBAV

Zalazi sunce u prahu
Slijepa prašina

Od lika tačke
vazduh gori
Šuma se umori

Daleko nas je odvela sreća
obećavajući
da nećemo biti sami

ZABORAVLJENA PRAŠINA

Ne može se dotaći srž
iako si blizu

Žedna je glad u pustinji
a ti samo kost i koža

CRNA TAČKA

Izađe iz zemlje i vode
Hoće da bude
crna tačka

Stvari nas vide
u sjemenu

Šopstveno nas milje mrvli
Niko prvi

Svak hoće bog
u svom vremenu

OTROV

Prepoznao pepeo u nemiru
i tjeskobi tačke

Gonjeni u odsutnosti
gonitelje otrovaše

Otrov se pruruši
u vedrini
tajnih minerala